

Τετάρτη, 19 Δεκεμβρίου 2018

Η Μαρία Ρουσάκη, γράφει στη γραφομηχανή... για το «Η νύχτα της Κασσιανής»

Έχοντας απέναντί σου έναν άριστο χειριστή του λόγου... και έναν δημιουργό που ξέρει να «πλάθει» ιστορίες με γνώμονα μεταξύ άλλων, τα αισθήματα και το ήθος των ηρώων του, αισθάνεσαι κάτι όμορφο να σε πλημμυρίζει και να σε γεμίζει χαρά, μιας και κάθε λέξη της, κάθε πρόταση που γράφει σε αγγίζει και σε κερδίζει ολοκληρωτικά. Η Μαρία Ρουσάκη λοιπόν, μιας και γι' αυτή μιλάω, κάθισε στη γραφομηχανή μας και έγραψε για εσάς, με αφορμή το νέο της βιβλίο, «Η νύχτα της Κασσιανής»...

Ένα σκοτεινό οικογενειακό παρελθόν, μια μετανάστευση και μια ερωτική έκρηξη, αναζητούν δρόμους έκφρασης, δρόμους φυγής. Είναι όλα κομμάτια μια ιστορίας ή μια σύνθεση ιστοριών;

Στο νέο μου μυθιστόρημα ενήλικων «Η νύχτα της Κασσιανής» συνέδεσα τρεις διαφορετικές προσωπικότητες και τρεις αλλιώτικες ιστορίες με παράδοξο τρόπο όπως ακριβώς είναι η ζωή -- απρόβλεπτη και μυστήρια. Καθώς οι τρεις ήρωες παλεύουν με τα σκοτάδια τους ο ένας εξαρτάται από τον άλλον για να ανασυρθεί από τον προσωπικό του βυθό. Άλλωστε αυτό είναι κι ένα από τα κεντρικά θέματα του βιβλίου: «Όταν βυθίζεται κανείς σ' ένα απύθμενο πηγάδι, από που πιάνεται προκειμένου να ανασυρθεί στο φως;»

«Η νύχτα της Κασσιανής» μιλάει για το φως και το σκοτάδι της ζωής, μέσα από τα μάτια της ψυχής. Πονάει αυτή η μετάβαση;

Πονάει όταν καλείται κανείς να αντιμετωπίσει επώδυνες αλήθειες. Στο βιβλίο γράφω: “Ενίοτε οι αλήθειες συνταράσσουν όταν αναδύονται στην επιφάνεια. Λίγοι αντέχουν να αντικρίσουν τη λάμψη τους. Οι πολλοί προτιμούν το ημίφως, την κεκαλυμμένη αλήθεια ή το ψέμα. Παρά τούτα, ο άνθρωπος είναι πλασμένος να προσαρμόζεται. Μαθαίνει να ζει, να κινείται, να δρα, να αγαπά, ανεξάρτητα από τις όποιες ανατροπές της ζωής. Επιλέγει να κρατά ορισμένες αναμνήσεις σαν αγιασμό στα μπουκαλάκια του νου. Να τηρεί ισορροπίες ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι. Ανάμεσα στη μέρα και στη νύχτα.” Μόνο έτσι μπορούν να προχωρήσουν οι πρωταγωνιστές καθώς και με τη βοήθεια της αληθινής αγάπης.

Φόβος, ελπίδα... Δύο από τα κύρια «συναισθήματα» που κυριαρχούν στο βιβλίο σας. Πόσο Μαρία Ρουσάκη εμπεριέχουν μέσα τους;

Ως παιδί της ομογένειας και έχοντας μεγαλώσει σε μια εποχή της Νέας Υόρκης όπου υπήρχε πολύ αυξημένη εγκληματικότητα, δηλαδή μεταξύ τις δεκαετίες του '70 και του '80, ριζώθηκε μέσα μου η έννοια του φόβου και του «φυλάγομαι». Θυμάμαι χαρακτηριστικά το κοινωνικό μήνυμα ενός τοπικού τηλεοπτικού καναλιού της Νέας Υόρκης το οποίο εμφανιζόταν ανά ώρα αφότου έδυε ο ήλιος, «Είναι έξι η ώρα. Γνωρίζετε πού είναι τα παιδιά σας;» Ο εκφωνητής προειδοποιούσε καθημερινά. Η Νέα Υόρκη όσο όμορφη κι αν φάνταζε στα μάτια ενός μικρού κοριτσιού σαν εμένα, έκρυβε κινδύνους τους οποίους σιγά σιγά έμαθα να διακρίνω και να τους αποφεύγω. Ωστόσο παρόλο που ήταν χρόνια σκληρά για τους πολίτες της Αμερικής δεν φάνταζε τόσο για τους οικονομικούς μετανάστες οι οποίοι είχαν μοναδικό στόχο να κυνηγήσουν τα όνειρα τους. Όλα για εκείνους έμοιαζαν ελπιδοφόρα και αστραφτερά. Άρα ζούσα μεταξύ του φόβου και της ελπίδας.

Πόσο εύκολο ή πόσο δύσκολο ήταν για εσάς να τα διαχειριστείτε όλα αυτά και απλόχερα να μας τα προσφέρετε μέσα από τις σελίδες του βιβλίου σας;

Δεν ήταν καθόλου εύκολο. Η έρευνα για το βιβλίο διήρκησε αρκετό χρόνο, όπως και η γραφή του μυθιστορήματος. Όμως παρότι το περιεχόμενο βασίζεται σε αληθινά ιστορικά και κοινωνικά γεγονότα, η μυθοπλασία είναι εύρημα της φαντασίας μου. Επιθυμούσα να γράψω ένα μυθιστόρημα για τρεις γενιές Ελλήνων μεταναστών στην Αμερική. Τελικά επέλεξα να γράψω τρία αυτοτελή μυθιστορήματα. Το «Μόνο τα μάτια μένουν» είναι το πρώτο βιβλίο που βασίζεται στην ιστορία της μεταπολεμικής μετανάστευσης ενώ το δεύτερο, «Η νύχτα της Κασσιανής» διαδραματίζεται στα δικά μου χρόνια, στη δεκαετία του 1970 με 1980, στη γενέτειρά μου, τη Νέα Υόρκη, και στα μέρη των γονιών μου, τη Μεσσηνία και την Αθήνα εκείνης της εποχής. Θα ακολουθήσει και τρίτο βιβλίο το οποίο ήδη έχω ξεκινήσει να γράφω.

Μπορεί άραγε ένα βιβλίο, μέσω της γνώσης να σε λυτρώσει; Βεβαίως. Και πιστεύω ότι το συγκεκριμένο βιβλίο προσφέρει ένα λυτρωτικό ταξίδι όπου ο καθένας θα μπορέσει να βρει τη χαμένη φωνή που βρίσκεται κάπου θαμμένη μέσα του. Τότε θα

αναγεννηθεί, θα αναστηθεί και θα φωτίσει τη ζωή του με ελπίδα και θέληση.

Και άφησα αυτή την ερώτηση για το τέλος. Η φυγή οδηγεί τελικά στην ευτυχία ή στην ελευθερία;

Όσο και να προσπαθεί κανείς να φύγει από την αλήθεια, έρχεται πάντα αντιμέτωπος με την αντανάκλαση του στον καθρέφτη. Άρα η ευτυχία βρίσκεται στην ψυχή μας. Και μόνο όταν τη βρούμε ελευθερωνόμαστε.

Πάυλος Ανδριάς
Δημοσιογράφος – Συγγραφέας
<http://aylogyros.blogspot.gr>